

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

Ο ΔΙΠΛΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΚΟΛΛΙΝΙΟΝ

Μια συνταρακτική τραγωδία στὸ Παρίσι ἐπὶ Ναπολέοντος ΙΙΙ. Ὁ μερκαῖος περίπατος ἐνὸς ἐπαρχιώτη. Ἡ «κλεψιά» τοῦ ἀμαξῆ Κολλινιόν. Πῶς ἐκδικήθηκε τὸν πελάτη του. Τὸ συνταρακτικὸ δρᾶμα τῆς οἰδοῦ Ἄνφερ. Ποιὸς συνέλαβε τὸ στυγερὸ δολοφόνου, κτλ. κτλ.

ΛΟΤΕ, οἱ παλιοὶ Παριεῖσι, δταν ἤθελαν νὰ ἐξευτελίουν κανέναν ἀπρόσεχτο ἀμαξῆ, τοῦ φώναζαν μετ' περιφρόνησι :

—Ἐ, Κολλινιόν! Ἐστραθῶσου, Κολλινιόν!

«Κολλινιόν»! Ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη βριασιὰ ἐνὸς πεζοῦ πρὸς ἕνα ἀμαξῆ. Μὰ χάσθηκε κι' αὐτὴ μαζὺ μὲ τὶς ἀμαξεὶς κι' ἔτσι ὁ περίφημος αὐτὸς Κολλινιόν πέθανε γιὰ δευτέρη φορὰ.

Τὶ ἦταν τῶρα αὐτὸς ὁ ἀμαξῆς ; Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παραμένους καὶ τοὺς πιὸ ἀπαισίους ἐγκληματίαις τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ μ' αὐτὸ τ' ὄνομά του ἀπέμεινε στὸ Παρίσι ὡς ἡ χειροτέρα βριασιὰ. Ἀξίζει λοιπὸν, ἀλήθεια, ν' ἀφηγηθῆ κανεῖς μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἀλλόκοτη κι' ἐξωφρενικὴ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματός του.

Στις 16 Σεπτεμβρίου τοῦ 1855, ἕνας καλοκαιρινὸς ἀκόμα ἥλιος φώτιζε τὸ Παρίσι. Ἐκανε μεγάλη ζέστη κι' οἱ διαβάτες τοὺς δρόμους ἦταν λιγοστοί. Ὅσο γιὰ τὶς ἀμαξεὶς, ἦταν ἀραιοσάμενες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο, περιμένοντας μάταια κανέναν πελάτη. Ὁ Κολλινιόν, ποὺ γυρίζε ἀπὸ κάποιο ἀγῶγι, μισοκοιμῶταν στὴ θέσι του, δταν ἄξαφνα, μόλις βγήκε μπροστὰ στὴ γέφυρα τῆς Ὁμονοίας, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζει ἕνας πελάτης, ποὺ συνάδευε μιά κυρία καὶ μιά δεσποινίδα :

—Ἐ, ἀμαξῆ, εἰσαι ἐλεύθερος ;

Ἄν ἦταν ἐλεύθερος! Μὰ βέβαια! Κι' ὁ Κολλινιόν σταμάτησε τὴν ἀμαξῆ του κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο.

—Σὲ παίρνω μὲ τὴν κούρσα κι' ὄχι μὲ τὴν ὥρα, τοῦ εἶπε ὁ πελάτης του. Θὰ μᾶς πᾶς ὡς τὸ Δάσος τῆς Βουλῆνης, στὸ Ὁτέιγ.

Κι' ὁ κύριος μὲ τὴν κυρία καὶ τὴ δεσποινίδα ἀνέβηκε στὴν ἀμαξῆ.

Ὁ Κολλινιόν χτύπησε τ' ἄλογο κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶχε φτάσει κίονας στὸ Ὁτέιγ. Ὁ πελάτης τότε τοῦ ἔδωσε δύο φράγκα, ὅσο ἦταν τότε ἡ ταρῖφα τῆς κούρσας, σύμφωνα μὲ τὶς ἀστυνομικεὶς διατάξεις. Μὰ ὁ Κολλινιόν βλέποντας ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ἐπαρχιώτες, θέλησε νὰ τοὺς ἐκμεταλλεῖται. Μήπως ἦταν ἄλλωστε ἡ πρώτη φορὰ ;

—Ὅχι, ἀφεντικὸ, τοῦ εἶπε, κάνεις λάθος. Θὰ μοῦ δώσης κι' ἄλλα πέντε φράγκα, ἐκτός ἀπὸ τὴν κούρσα. Δὲν ξέρεις ὅτι ὁ πελάτης πληρώνει τὴν ἐπιστροφή καὶ τὸ ξεκούρασμα τοῦ ἀλόγου ;

Ὁ πελάτης του δῖως τοῦ ἔδειξε τὴν τυπωμένη ταρῖφα, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴν «κλεψιά». Ὁ Κολλινιόν ὡστόσο τὸ εἶχε βάλει πείσμα καὶ δὲν ὑποχωροῦσε.

Ὁ κύριος λοιπὸν στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ τὰ πέντε φράγκα. Μὰ, φεύγοντας, τοῦ φώναξε ἀπειλητικὰ :

—Ἔννοια σου! Θὰ σὲ διορθώσω. ἐγὼ. Πῆρα τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀμαξῆς καὶ θὰ σοῦ υποβάλλω μῆνυσι στὴν ἀστυνομία.

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ δύο μέρες, ὁ πελάτης τοῦ Κολλινιόν, ὁ κ. Ραοῦλ Ζυζ, γυμνασιάρχης στὸ Ντουαί, υπέβαλε τὴ μῆνυσι. Ἡ ἀστυνομία κά-

λεσε ἀμέσως τὸν ἀμαξῆ κι' ἔτσι στὶς 22 Σεπτεμβρίου ὁ Κολλινιόν παρουσιάστηκε στὸν ὑπάλληλο ποὺ ξεδιάλυσε αὐτὲς τὶς μικροδιαφορῆς. Ὁ ἀστυνομικὸς λοιπὸν εἶπε στὸν Κολλινιόν ὅτι: ἢ ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπαίτησί του ἢ ἔπρεπε νὰ δώσῃ πίσω στὸν κ. Ζυζ τὰ πέντε φράγκα, ποὺ τοῦ εἶχε πάρει πάρα πάνω.

—Πᾶει καλά! φώναξε ὁ Κολλινιόν. Θὰ δώσω πίσω τὰ πέντε φράγκα.

—Τότε δὰ μοῦ φέρῃς μιά ἀπόδειξι, ἀπ' τὸν π' ἄτη σου, τοῦ εἶπε πάλι ὁ ἀστυνομικὸς.

—Σύμφωνοι... Μὰ, δὲν μοῦ λέτε, μήπως θὰ μὲ στείλουν στὸ φρέσκο γιὰ πέντε παληοφράγκα ; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ ἀμαξῆς.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς. Φέρε πρῶτα τὴν ἀπόδειξι κι' ὕστερα, βλέπουμε!...

Ὁ Κολλινιόν, ἀνήσυχος, βγήκε ἀπ' τὴν Ἀστυνομία καὶ τράβηξε μπροστὰ του, σὰν χαμένος. Ἡ λύσσα του τὸν ἔπνιγε. Ἄ! Γιὰ πέντε φράγκα! Γιὰ πέντε παληοφράγκα, τέτοιες ἱστορίαι! Κι' ἄξαφνα, ὅλη ἡ λύσσα του μεταμορφώθηκε σ' ἕνα τρελλὸ πάθος ἐκδικήσεως. Ναί! Ἦθελε νὰ ἐκδικηθῆ! Ἀκοῦς ἐκεῖ... Γιὰ πέντε φράγκα!

Ὁ Κολλινιόν τότε τράβηξε γρήγορα, μῆκε σ' ἕνα ὄπλοπωλεῖο, ἀγόρασε δύο πιστόλια, τὰ γέμισε κι' ἔπειτα πῆγε στὸ Πασιέν, ὅπου καθότανε ἡ οἰκογενεὶά του κι' ὅπου εἶχε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του ἀπὸ καιρὸ. Μὰ δὲν βρῆκε ἐκεῖ πέρα, παρά μονάχα ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ του. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια, τοῦ εἶπε :

—Ἦρθα νὰ σᾶς ἀποχαριτηθῶ. Πὲς τῆς μητέρας σου πῶς φεύγω γιὰ τὸ ἐξωτερικόν...

Κι' ἔφυγε, εἶγος, εἶγος καμιά ἄλλη ἐξήγησι. Τὴν ἄλλη μέρα, τριγύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπὸ ταβέρνα σὲ ταβέρνα καὶ μεθοκοποῦσε. Τέλος, τῆ Δευτέρᾳ, στὶς 24 Σεπτεμβρίου, κάλεσε τὸν πρῶτο στὴν κάμαρα του ἕναν μεταπράτη, τοῦ πούλησε τὰ ἔπιπλα του, ἔδωσε τὸ κλειδί στὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε :

—Δὲν θὰ μὲ ξαναἰδῆσι πειῶ... Ἐὰ πάω μακριὰ, πολὺ μακριὰ...

Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες, παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ κ. Βενσάν, στὴν οἰκὸν Ἄνφερ, ὁ ποὺ καθόταν ὁ κ. Ζυζ, ὁ γυμνασιάρχης τοῦ Ντουαί.

Ἡ ὑπηρετρία τὸν ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία καὶ τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ κ. Ζυζ, ποὺ γινώρισε ἀμέσως τὸν ἀμαξῆ καὶ τὸν ρώτησε :

—Ἐ, λοιπόν, τί λές ; Δὲν εἶχα δικηο ;

—Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κολλινιόν μ' εὐγένεια. Γι' αὐτὸ ἦρθα κι' ἐγὼ ἐδῶ πέρα. Σὰς φέρνω πίσω τὰ πέντε φράγκα. Μὰ, θὰ κάνετε τὸν κόπο νὰ μοῦ ὑπογράψετε μιά ἀπόδειξι, γιὰ νὰ μὴ μπλέξω μὲ τὴν ἀστυνομία.

—Θὰ λυπηθῶ πολὺ... τοῦ εἶπε ὁ κ. Ζυζ καὶ πήρε ἕνα χαρτί γιὰ νὰ γράψῃ τὴν ἀπόδειξι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μῆκαν στὴν τραπεζαρία, ἀπὸ τὸ διπλανὸ σαλόνι, τέσσερα πρόσωπα : ἡ κ. Ζυζ, καὶ ἡ κόρη της, μαζὺ μὲ τὴν κ. Βενσάν καὶ τὴ δεσποινίδα Βενσάν. Ἡ γυναίκα τοῦ γυμνασιάρχου ρώτησε τότε κατὰ τὸν ἀνδρα τῆς κι' ἐκείνος σήκωσε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Μὰ δὲν πρόφτασε,

Ὁ ἀμαξῆς Κολλινιόν

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

- ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Μιά βάρκα ήταν άραγμένη στην άκρογαλιά. Ένας νέος και μία νέα, που έκαναν εκεί περιόδιο, σκέφτηκαν να κάνουν ένα γύρο στη θάλασσα και μπήκαν μέσα στη βάρκα.

- 'Ρωαία βαροκόλα ! είπτε εκείνος. Τι ελαφριά του είναι ... Μά, θα ήταν αδύνατο ένα ζευγαράκι να φιλήθ' εδωπάνω. Θα αναποδογιάζε και θα πνιγότανσαν κι' ο δύο τους !..

-Ναί, έκανε εκείνη, και σάπασε.

Σιωπηλοί, έπασαν τ'α κοιλιά κι' άνοιχτηκαν στη θάλασσα. Είχαν προχωρήσει αρκετά, όταν εκείνη έβλεπε έξω από τη σιωπή κι' είπτε, κοιτώντας ελαφρά :

-Σωστό, μά επιτέλους, έγω ξέρω να κολυμπώ...

- Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ

Θά έχετε βέβαια διαβάσει ή ή γυναίκα του Μουσολίσι, του 'Ιταλού δικτάτορος, είνε μία λαμπρή οικοδόποινα και πολύ στοργική μητέρα. Μά είνενο που δέν θά ζέρετε, είνε ότι ή γυναίκα Μουσολίσι άγαπά είνεως με λατρεία τόν άνδρα της. Αυτό τουλάχιστον φανερόνέ το παρακάτω νόστιμο ανέκδοτο :

'Όταν ο Μουσολίσι έξετέλεσε την περίφημη «Πορεία του προς τή Ρώμη», με τ'α τάγματα τών μεναιοχόντων του, ο βασιλέας της 'Ιταλίας έστειλε τόν αυλιάρχη του μαζί με τόν ιπασπιστή του να τόν καλέσουν στό ανάκτορο.

- Έρχομαι, άπάντης ο Μουσολίσι, μά μόνογα άν ή Αιτού Μεγαλειότης μου παραδώσει τήν κυβέρνηση !

Τού ειλαν τότε ότι αυτό ακριβώς έσκόπεπε να κάνει και ο βασιλέας. Και ο Μουσολίσι ξεκίνησε με τούς επιτέλεις του για τ'ά ανάκτορο. Μά δέν πήγε εκεί κατ' εφελίαν. Σταμάτησε προητέρα στό σπίτι του, για ν'α φιλήση τή γυναίκα του, τήν όποία είχε τρεις μέρες να δι, μέσα στό συνταρακτικά έξαινα πολιτικά γεγονότα.

'Η γυναίκα τόν έπεςε στην άγκαλιά του και ο Μουσολίσι τή είπτε τότε πώς: πάντως στό ανάκτορο να πάω; σέ δυό ώρες θά ήταν ο κυβερνήτης όλόκληρης της 'Ιταλίας. Μά ο πολιτικός φρεσάβος τού σάβανου της δέν θάλασσε διάλογο τήν υπέρωχη εκείνη γυναίκα. Τόν άκουσε, κωτίζοντάς τον στό μάτι, κι' έστειτα τού είπτε απλά :

-Πήγαινε, χριστέ μου, μά μίν άργήσης, σέ παρακαλώ. Γύρως αμέσως. Σέ επενέψαμε τόσο, τρεις μέρες που έχω τόρα να σέ ιδώ !..

-- Ο ΦΟΒΟΣ

'Ένα χοριόπολιό με μία χοριόπολιό γυναίκα κάποτε στό χοριό από τή βόρση, φροτισμένοι με τις στάμνες τους. 'Ηταν άργα πειά κι' είχε νυχτώσει.

- 'Αχ, πώς φοβάμαι !.. είπτε έξω από τήν βάρδιαν, ή χοριόπολιό.

-Φοβάσαι ; έκανε τ'ο χοριόπολιό. Και γιατί ;

-Νά, άπάντης εκείνη, φοβάμαι μή με φιλήσης, τόρα που σνοστιναισε !..

-Μά είμαστε κι' οί δύο φροτισμένοι με τις στάμνες, είπτε εκείνος. Και νάθελα, δέν θά υπορούσα να τ'ο κάνω !..

-Έχεις δίκα, φρένισε ή πονηρή χοριόπολιό. Μά, θα υπορούσαμε να κατεβόσουμε άπ' τόν όμο τις στάμνες, και τότε...

- Η ΔΑΘΑΜΑ ΚΙ' Ο ΑΛΓΟΥΝΑΡ

Στά τείχη ένανο μανιασμένη ή σφαγή ξεσπάει... Τά παλληκάρια της Πεντεκάδ άπορούουν με λίσσα τόν έχθρο, άνεβασμένα στις επάλξεις... Και μέσα στό σπίτι τους άφρόκαστες παθόνες, περμιόνοι με λαχτάρα τή νίκη, μά πρώτα άπ' τήν καλύτε ειδίσις για τούς καλοούς τον... 'Οιες περμιόνοι, γλιάνε και παρακαλούν τούς Θεούς. Μά ή Δαθάμα δέν περμιόνει... Λαχταρά για τόν καλό της 'Αλγουνάρ, άρηνει τ'ο παλάτι, όπλισετα βαριά και τρέχει στό τείχη.

Αιματόβροχτος, φοβερός για τόν έχθρο, μά ταιφροός για τήν άγαπημένη του, δαθώνεται έξω από τήν άκτίαν της ο 'Αλγουνάρ...

-Ποιά εύτυχία για μένα, που σέ φορώ, περισσεύομαι μου ! τής λέει με λατρεία στό μάτι του. Μά και ποιά δυστυχία για τήν καρδιά μου, να σέ νοιώθω εδω, άνάμεσα στη φροχή τού κινδύνου !..

Μιά έχθρική σάιτα, μαύρη και καταραμένη, γνέεται στό λαργύγι του εκείνη τή στιγμή, κι' ο νέος κλείεται άρηνος στό πόδια της άγαπημένης του.

-Ποιά δυστυχία για τήν καρδιά μου, που σέ γάνω τόσο σπαρτακιά, άπτε μου ! ψθυρίζε με άτόνους ή κεραινωμένη Δαθάμα. Μά και ποιά εύτυχία για τήν καρδιά μου, που θ' άναμώση τόρα τή δική σου, ψηλά στόν ούρανό !..

Και χώνει τ'ο μαχαίρι της στην καρδιά της και πέφτει πλάι στόν άγαπημένο της...

ROGER REGIS

γιατί μπροστά στις τέσσερες τρομοκρατημένες γυναίκες, ο Κολλινιόν τράθηξε ένα από τ'α πιστόλια του, σημάδεψε τόν πελάτη του και πυροβόλησε. 'Ο κ. Ζυζ δέχτηκε τή σφαίρα στο κεφάλι και σωριασθηκε αμόφωτος μπροστά τόν τραπέζι. 'Η λύσσα όμως της εκδικήσεως τού Κολλινιόν δέν ικανοποιήθηκε. 'Ο άμαξάς, τράθηξε άμέσως και τ'ο άλλο πιστόλι και πυροβόλησε τήν κ. Βενσάν, μά ή σφαίρα λοξοδρόμησε και τήν πληγωσε άλαφρώ στόν όμο...

'Αν όπτηχαν υπ'ακούνη έκείνη τήν εποχή, ή τραγωδία θά ήταν άκόμη πιο μεγάλη. 'Ο Κολλινιόν θα σκότωνε και τις τέσσερες γυναίκες, για να εκδικήση τόν άτυχο έπαρχιατή. Μά τότε, έπί Ναπολέοντος III, δέν όπτηχαν, παρά μόνογα πιστόλια, που γέμισαν με μία σφαίρα.

'Όταν λοιπόν άδειασαν τ'α πιστόλια του, ο Κολλινιόν τ'α πέταξε καταγής και φώναξε :

-'Εκδικήθηκα!

Και με άργό βήμα, ψύχραμος, τράθηξε προς τήν πόρτα. 'Η τέσσερες γυναίκες, μισοεπαμένες από τόν τρόμο τους, δέν τόλμησαν να κάνουν ούτ' ένα θήμα για να τού κόψουνε τόν δρόμο. 'Ο Κολλινιόν βγήκε στο διάδρομο κι' άρχισε να κατεβάζει ήσυχά τή σκάλα, σάν να μίν είχε συμπεριπίτα. Μπροστά του, ή πόρτα τού δρόμου ήταν όρθώνοιχη. 'Αξαφνα, όμως, κάποιος νοϊκάρης τού ίσογειου, που είχε άκούσει τ'α ξεφανωτ'α τών γυναικών, παρουσιάστηκε μπροστά στόν Κολλινιόν.

-Δέν θα βγής από εδω ! τού φώναξε άποσφαστικά.

-Μά... έκανε ταραγμένος ο άμαξάς.

-Κανείς δέν θα βγή από εδω μέσα, πριν έλθει ή άστυνομία, τού ζσαπέιτε θαρραλέα ο νοϊκάρης τού ίσογειου. Κάποιον σκότωσαν εδω, σ' αυτό τ'ο σπίτι...

-Πάει καλά, τού άπάντης ο Κολλινιόν με μία κτηνώδη άπάθεια. 'Εγώ είμαι ο δολοφόνος !..

'Εκείνη τή στιγμή ακριβώς παρουσιάστηκε στο κατώφλι τής πόρτας ένας άστυφύλακας. 'Ο Κολλινιόν παραδόθηκε χωρίς να φέρη καμιά αντίσταση και ώδηγήθηκε άμέσως στην άστυνομία. Ζέρετε τώρα ποίος ήταν εκείνος ο τολμηρός νοϊκάρης, που είχε πιάσει τόν δολοφόνο άμαξά ; 'Ηταν ο περίφημος κοινωνιολόγος 'Προυτόν !..

'Ο Κολλινιόν παρουσιάστηκε στις 12 Νοεμβρίου τού 1855 στο Κακουργιοδικείο τού Σηκουάνα και καταδικάστηκε σέ θάνατο. Κι' όστερ' από ένα μήνα περίπου, στις 6 Δεκεμβρίου, κηρατομήθηκε από τ'ο δήμιο.

Μά τ' όνομά του έμεινε ιστορικό κι' όσο όπτηχαν άμαξες, ο κόσμος τ'ο μεταχειριζόταν ως τή χειρότερη βριαία, όταν ήθελε να βρήνε κανέναν άδεξιό άμαξά.

'Επειτα, όταν τ' άκούκινο άντικατέστηρε τις άμαξες, τ' όνομα τού δολοφόνου άμαξά ξεχάστηκε σιγά-σιγά κι' έτσι ο άπαίσιος Κολλινιόν πέθανε για δεύτερη φορά

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ

'Εξάπαντος και άσφαλώς, στόν έλεθρον άγόμειθα με τ'α κεφάλια πούχουμε έμεις που κυβερνώμεθα και όλοι στής κολάσεως τ'α τάρταρα θά πάνε, με τ'α μυαλά που έγουνε αήτοι που κυβερνάνε. Και μέσα στής Κολάσεως τ'ο τρομερό τ'ο γλέντι, θά βλέπω σουβλιζόμενον κάθε λογής άρέντη. Και τ'ο Λοβέρδο θά θωρή δέν καζανιούς βράζοντα, με φόρους και κατράμιον και γοερώς κραυγάζοντα. 'Αλλοι θά γίνωνται ρομπιέρ, γισαχι με κρεμμυδόπουλα και άλλοι παραγεμιστοί να τράν τ'α διαβολόπουλα κι' εγώ θ' άνάπτω τήν φωτιά να βράζονε τ'α τέρατα γιατί θά γίνω διάβολος, άλλ' όχι και με... κέρατα!

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ

Για τόν όνομαστό αυτοκράτορα της Γερμανίας, και βασιλέα της 'Ισπανίας συγχρόως, Κάρολο τόν Ε', έλεγαν οί αλλικοί του, σχετικά με τήν εύρεία γλωσσομάθειά του :

-'Εμαθε τ'α 'Ιταλικά, για να μιλάμε τόν Πάπα, τ'α 'Ισπανικά για τή μητέρα του, τ'α 'Αγγλικά για τή θεία του, τ'α Γερμανικά για τούς άπηκόους του, και τ'α Γαλλικά για... να βλαστημάτ'όν τόν εαυτό του!

